

WIOSKA TEATRALNA 2013

Art's purpose is to sober and quiet the mind so that it is in accord with what happens

John Cage

Wioska Teatralna 2013

22 – 27 lipca

O nowy rodzaj wspólnoty. Teatr – terapia – ekologia.

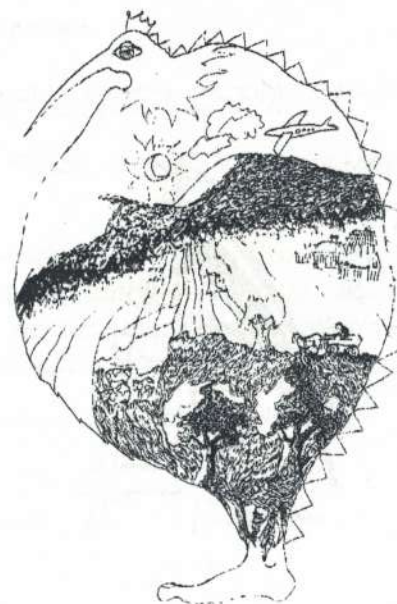
Z pewnością musimy znaleźć nowe nastawienie wobec przyrody. Musimy bezwarunkowo zrozumieć wagę tego progu, na którym stoimy.

Równie radykalne musi być odnowienie naszych wzajemnych relacji.

Nie wolno nam ograniczyć się do tego, by tu i tam coś skorygować, musimy wynaleźć nową formę współżycia.

Stéphane Hessel,

ostatni wywiad, *Lettre International*, 100/2013, s. 17.

18.00 sala restauracji Napoleonka w Jonkowie

eksPLoracja – spektakl Teatru Krzyk, reż. Marek Kościółek

Inspiracją spektaklu **eksPLoracja** były wydarzenia z historii Polski przed 89' rokiem. Na tym tle Teatr Krzyk rozważa również istotę swojego istnienia i próbę jaką przechodzi zespół po dziesięciu latach bycia razem i wspólnego działania.

Teatr Krzyk z Maszewa powstał w 2002 roku. Liderem grupy jest Marek Kościółek, absolwent Akademii Praktyk Teatralnych w Gardzienicach oraz aktor goleniowskiego Teatru Brama.

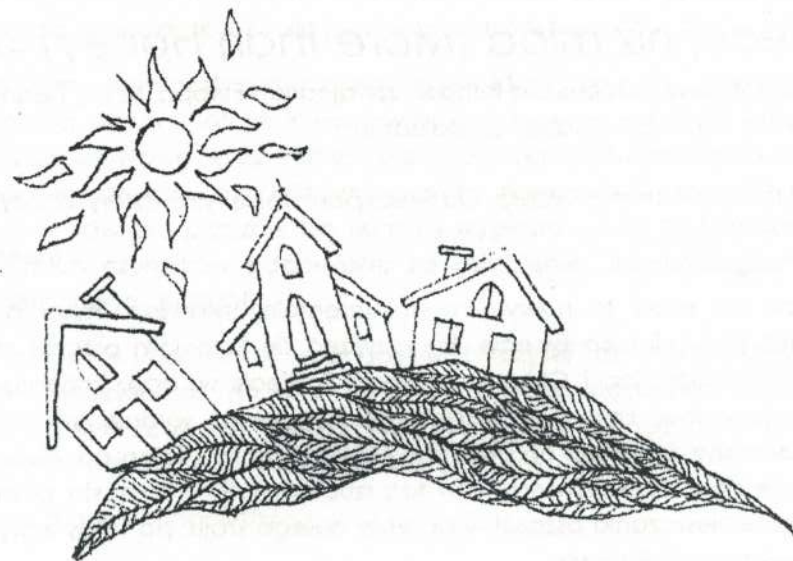
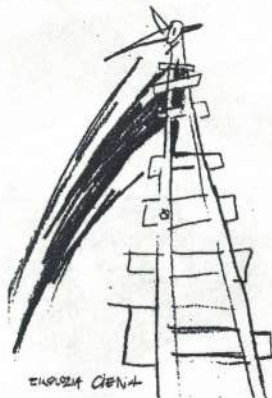
Artyści Teatru Krzyk nie poprzestają na graniu spektakli, organizują liczne teatralne imprezy. Spośród nich warto wymienić Ogólnopolską Biesiadę Teatralną *Wejrzenia* oraz Ogólnopolskie Spotkania Młodego Teatru *Krzykowisko*. Grupa prowadzi autorskie warsztaty teatralne w Polsce i zagranicą.

www.krzyk.art.pl

Reżyseria: Marek Kościółek

Scenariusz: Zespół

Występują: Anna Giniewska, Marcin Pławski, Mateusz Zadala, Marek Kościółek

21.00 sala Węgałty

BŁG Skład – koncert

BŁG Skład to formacja, która powstała na Warmii.

Skład tworzą: MTI, HZ, Pinczer, ShyMC, Barto oraz Mese, A.G.H, JanJan Works-Collabo BŁG.

Grupa muzyczna powstała w 2011 roku. Tworzą Styl Błg: Rap, Funk, Hip-Hop. Produkcją muzyczną w zespole zajmują się: MTI, HZ oraz Mese. Teksty to ich własne poglądy na świat, na Warmię, na egzystencję ludzi. Każdy z Raperów odpowiada za swój tekst.

www.blgsklad.pl <http://soundcloud.com/blgsklad>

22.00 sala Węgałty

Dyskusja pospektaklowa

16.30 sala Węgloty

Więcej niż miód (More than Honey) – film

dokumentalny, reż. Markus Imhoof (Szwajcaria). Europa, Stany Zjednoczone, Australia – pszczoły, ludzie i globalizacja.

Gdy zginie ostatnia pszczoła, ludzkości pozostaną tylko cztery lata życia.

Albert Einstein

Więcej niż miód to nowy film dokumentalny Markusa Imhoofa. Imhoof podróżuje w nim po świecie, by przyjrzeć się koloniom pszczół miodnych w Kalifornii, Szwajcarii, Chinach, Australii. Podjęcie się przez Imhoofa zadania demaskowania krzywdy wyrządzonej pszczolom wydaje się szczególnie uzasadnione, gdyż jest on przedstawicielem rodziny, która od wielu pokoleń zajmuje się pszczelarstwem. Film ten rzuca światło na często przemilczany fakt przemieszczania pszczół w obrębie całego kraju, po to by zapylały one uprawy monokulturowe.

Oficjalne streszczenie ze strony internetowej filmu:

Przez ostatnie 15 lat na całym świecie zostały zdiesiątkowane liczne kolonie pszczół, przyczyny tej katastrofy pozostają nieznane. W zależności od regionu na świecie, 50 % do 90% lokalnych pszczół zniknęło, a epidemia ta wciąż szerzy się od uła do uła na całej kuli ziemskiej. Wszędzie powtarza się ten sam scenariusz: miliony pszczół opuszczają swoje ule i nigdy nie powracają. W najbliższym otoczeniu nie odnaleziono martwych pszczół, jak i nikt nie potrafił zlokalizować żadnego drapieżnika. W Stanach Zjednoczonych ostatnie obliczenia wskazują na zaginięcie 1,5 miliona (z 2,4 miliona uli) w 27 stanach. W Niemczech, jak ogłosiło Narodowe Stowarzyszenie Pszczelarzy, jedna czwarta całej kolonii została zniszczona, straty niektórych farmerów wynoszą nawet 80%. To samo zjawisko zaobserwowano w Szwajcarii, Francji, Włoszech, Portugalii, Grecji, Austrii, Polsce oraz Anglii, gdzie syndrom ten otrzymał przydomek Fenomenu Mary Celeste, nawiązując do historii statku, którego załoga zniknęła w 1872 roku. Naukowcy znaleźli nazwę odpowiadającą skali tego zjawiska: zaburzenia rozpadu kolonii. Mają solidne powody do zmartwienia: 80% gatunków roślin wymaga zapylania

przez pszczoły. Bez pszczół nie dojdzie do zapylania, więc owoce i warzywa mogą zniknąć z powierzchni Ziemi. *Apis mellifera* (pszczoła miodna), która pojawiła się na ziemi 60 milionów lat przed człowiekiem, jest tak samo niezbędna dla gospodarki jak i dla przetrwania człowieka.

Czy powinniśmy winić pestycydy czy nawet leki, które zazwyczaj przyczyniają się do giniecia pszczół? Może trzeba zwrócić uwagę na pasożyty takie jak roztocza *Varroa*? Nowe wirusy? Stress przemieszczania? Namnażanie się fal elektromagnetycznych rozprzestrzeniających nanocząstki magnetyczne znalezione w odwłoku pszczół? Do tej pory wygląda na to, że kombinacja tych wszystkich czynników odpowiada za osłabienie „immunologicznego systemu obronnego” pszczół.

Markus Imhoof – szwajcarski scenarzysta i reżyser filmowy. Zdobywca Srebrnego Niedźwiedzia na 31. Berlińskim Międzynarodowym Festiwalu Filmowym za film *Łódź jest pełna* (1981), który był również nominowany do Academy Award za Najlepszy Film Obcojęzyczny.

<http://www.markus-imhoof.ch/>

18.00 sala Węglajły

...I my wszyscy. Odcinek 0. – spektakl Teatru 21,

reż. Justyna Sobczyk, po spektaklu: spotkanie z wykonawcami i dyskusja

Badamy granice między fikcją i rzeczywistością.

Formuła serialu, naśladującego życie, pozwala widzom utożsamiać się z jego bohaterami, z ich problemami i rozterkami. Widzowie śledzą losy postaci, ich historie pozwalają wypełnić własne braki w realnym życiu, dać im poczucie rekompensaty i spełnienia. Czy serial może zastąpić rzeczywistość?

Co zrobić, jeśli każdy kolejny dzień rozpoczyna się tak samo i nic nowego nas w nim nie czeka? Bo nie mamy pracy, nie czujemy się pełnowartościowi albo wystarczająco samodzielni.

A może lepiej wykorzystać serial, żeby zmienić swoje życie?

Aktorzy Teatru 21 postanawiają wziąć sprawy w swoje ręce, stwarzają swój własny scenariusz, swój własny serial. Czy tylko serial? A może to pierwszy krok w dorosłość? Czy napisanie roli różni się tak bardzo od zaplanowania swojego życia?

reżyseria: Justyna Sobczyk

scenariusz: Aktorzy Teatru 21, Justyna Sobczyk, Justyna Lipko - Konieczna

dramaturgia: Justyna Lipko - Konieczna

ruch sceniczny: Bożena Gawerska - Panfil

scenografia, kostiumy, reżyseria światła: Agata Skwarczyńska, Ewa Machnio

muzyka: Paweł Andryszczyk

video: Tomek Michalczewski, Michał Łaskawiec

konsultacja artystyczna: Jakub Drzewiecki

produkcja: Agnieszka Szymańska

projekt plakatu: Aneta Popławska

występują aktorzy Teatru 21: Grzegorz Brandt, Ania Drózd, Teresa Foks, Maja Kowalczyk, Daniel Krajewski, Barbara Lityńska, Anna Łuczak, Aleksander

Orliński, Michał Pęszyński, Aleksandra Skotarek, Marta Stańczyk, Piotr Swend, Magdalena Świątkowska

<http://www.teatr21.waw.pl/>

Justyna Sobczyk – absolwentka Pedagogiki Specjalnej UMK w Toruniu, Wiedzy o Teatrze w warszawskiej Akademii Teatralnej oraz Theaterpädagogik (Pedagogiki Teatru) na berlińskim Universität der Künste; stypendystka organizacji GFPS (Gemeinschaft für Wissenschaft und Kultur in Mittel- und Osteuropa) oraz DAAD (Deutscher Akademischer Austausch Dienst). W trakcie studiów aktorka alternatywnego teatru Wiczy w Toruniu. Od pięciu lat realizuje program pedagogiki teatralnej w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego w Warszawie (projekty: Szkoła Widzów, TiSZ, TiSZ Anex). Prowadzi Teatr 21 przy Zespole Szkół Społecznych Dać Szansę w Warszawie, pracując teatralnie z młodzieżą z zespołem Downa i autyzmem. Współpracowała z teatrami: Teatrem Polskim w Bydgoszczy, Teatrem Dramatycznym w Warszawie, Teatrem Studio w Warszawie czy Teatrem Miejskim w Gdyni. Ze wszystkimi teatrami związana jest przez projektowanie sytuacji teatralnych, twórczych, edukacyjnych z młodzieżą. Należy do grupy Latających Animatorów Kultury (współpraca ze Stowarzyszeniem Inicjatyw Twórczych ę).

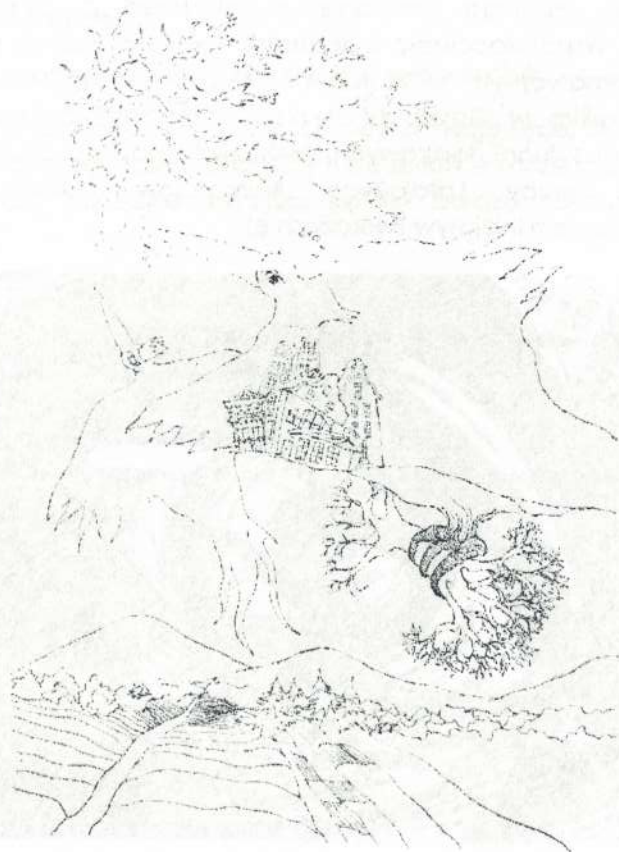

20.00 sala Węgajty

Otwarty Kurs Tańca i śpiewany barter -

prowadzenie Inna Szkoła Teatralna z udziałem Pauliny Miu Zielińskiej & special guests

Paulina Miu Zielińska - performerka, projektantka dźwięku, instruktorka archaicznej techniki śpiewu białego. Zajmuje się szeroko pojętym sound artem. Komponuje muzykę do spektakli, działań performatywnych i form wizualno-dźwiękowych. Łazi po miastach, bagnach i lasach, skąd pobiera próbki dźwiękowe do swoich kompozycji. Współpracuje z teatrem Węgajty, współrealizuje i wspiera projekty społeczne i artystyczne w Polsce i w Niemczech, studiuje muzykoterapię w Akademii Muzycznej w Łodzi.

24 lipca środa

17.00 sala Węgajty

Inna Szkoła Teatralna 2013 – spotkanie-prezentacja

pt. Powietrze, e(ks)misje, prowadzi Wacław Sobaszek. Czwarta część projektu teatralnego 4 żywioły.

Powietrze, e(ks)misje

Minimal art, minimal theatre. Seria etiud, scenek w temacie zmiany klimatu.

Powietrze e(ks)misje jest ostatnim odcinkiem naszej czteroletniej pracy nad żywiołami. Była najpierw Woda 2030, potem Ziemia B, ostatnio Ogień, kryzys, central station. Powietrze na koniec to zarazem powrót do początku. Bo na początku był niepokój o to, jak mało jest ludzi, którzy przyjmują na serio niebezpieczeństwa związane z emisją gazów cieplarnianych do atmosfery, w tym dwutlenku węgla. Mamy rok 2013, ten niepokój narasta.

kropla drąży skałę

kropla drąży beton

i co?

i nic

i CO2

Tak jak i w poprzednich sezonach Inna Szkoła Teatralna pracowała w trzech etapach - wyprawach: kolędowanie, zapusty, alelujki. W każdym z tych etapów powstawały indywidualne etiudy w ramach obranego tematu, oraz szkice zbiorowych scen. W kierunku niezależnej, politycznej ekspresji. To na razie lekki zarys, wszystko jeszcze przed nami. Co na tej linii uda nam się osiągnąć? Arnold Mindell, autor *Otwartego forum. Praktyki głębokiej demokracji* twierdzi, że wszystko co na zewnątrz, jest i w nas. Jak dotrzeć do tego powiązania?

Czy pracując nad sobą i naszymi wzajemnymi relacjami mamy szansę dotknąć tego, co dzieje się w świecie? Nie chcemy być wyrocznią, próbujemy tworzyć nowy język i sposób komunikacji. By normalny człowiek mógł włączyć się w publiczny dyskurs.

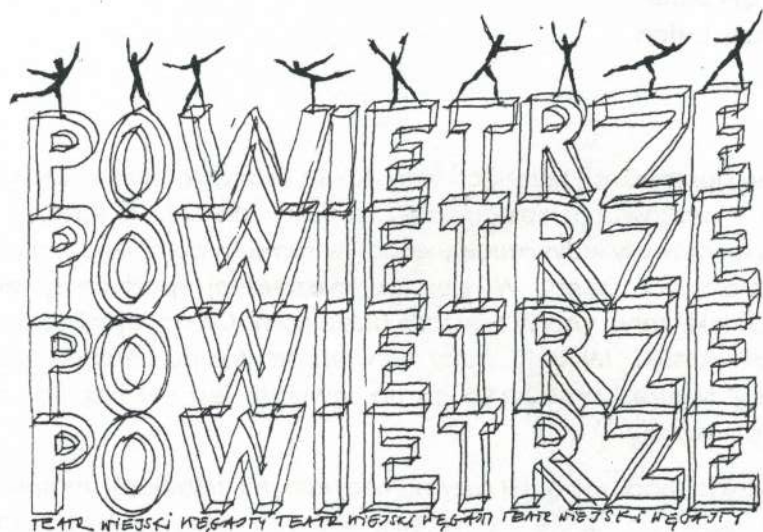
Wacław Sobaszek

Czy teatr przyszłości może inspirować się kulturą tradycyjną? Czy potrzebny jest wiejski teatr?

Jeszcze raz pytanie o słowo. Jak odnaleźć słowo wytaniające się z tła? Słowo z niestowa, z pustki, z ciszy, z tła wiecznie nieopisanej, niepiśmiennej, naiwnej kultury, z tła zbiorowej bolączki, szamotaniny sumienia, psychozy zabarwionej religijnie, która pragnie sama siebie wyleczyć.

Te pytania – prowadzące nieraz do kontrowersji, wywołujące emocje i resentymenty – mogą być podjęte w sposób praktyczny na jednym wspólnym gruncie, szkoły. Szkoła daje możliwość skupionej, rzetelnej pracy, podejścia na świeżo, z ciągle odnawiającym się młodym zespołem, znacznym zapasem sił, wrażliwości, postawą nieuprzedzoną, naturalnie otwartą i krytyczną.

Wacław Sobaszek, 1998

Punkowe Centrum Poezji Paluch – spektakl Teatru

Realistycznego poświęcony Robkowi Paluchowskiemu, legendzie polskiego teatru alternatywnego. Zdobywca Nagrody Mariana Glinkowskiego.

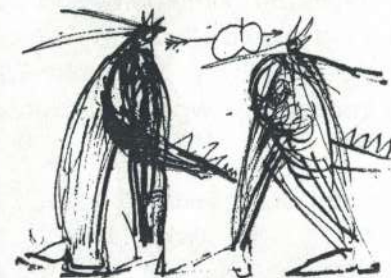
Punkowe Centrum Poezji Paluch to działanie artystyczne, które zmierza do aktywacji szczególnego rodzaju energii - energii, którą roztaczał wokół siebie Robek Paluchowski, nasz samozwańczy Marszałek Polny. Chcemy to osiągnąć przez spotkanie ze światem jego twórczości (nie tylko teatralnej). Zapraszamy do postoju w przeprawie przez otaczające nas na co dzień buraczysko, by obrać cel i nabrać sił.

Obsada: Kasia Chojecka, Iwona Konecka, Ilona Paluchowska, Kasia Pągowska, Ania Sadowska

Reżyseria i scenariusz: zespół na podstawie tekstów R. Paluchoskiego

Oprawa audiowizualna: Marcin Foks

<http://www.realistyczny.pl/>

Robek Paluchosky (1968-2012) – założyciel, dyrektor artystyczny, reżyser i aktor Teatru Realistycznego w Skierniewicach. Dowódca i konstruktor chaosu, papież powiatowej anarchii. W zespole wcześniej niż od początku. Powiadał: „Gdybym zrobił to czego nie zrobiłem, to nie zrobiłbym tego co zrobiłem!” Był pomysłodawcą i organizatorem festiwalu teatrów alternatywnych, m.in. Ogólnopolskiego Festiwalu Teatrów Komedii *Hi, Hi, Hi* oraz *Poszukiwania Alternatywy*. Laureat nagród za reżyserię i spektakle na wielu ogólnopolskich festiwalach teatralnych. Dzięki jego działaniom, Skierniewice pojawiły się na mapie teatru niezależnego. Marszałek Polny. Zm. 09.02.2012 r.

20.30 sala Węgałty

Arts for social change – dyskusja pospektaklowa

z udziałem Igora Stokfiszewskiego.

Igor Stokfiszewski (ur. 1979 w Łodzi) – krytyk literacki, dramaturg, publicysta lewicowy.

Studiował polonistykę na Uniwersytecie Łódzkim i Jagiellońskim w Krakowie.

W latach 2001-2006 był redaktorem działu literackiego magazynu *Halart*. W latach 2005-2006 pracował w krakowskiej Galerii Bunkier Sztuki. Od 2005 roku współpracuje z Willą Decjusza w Krakowie. Od 2006 roku jest członkiem zespołu, publicystą i działaczem *Krytyki Politycznej*.

Od 2005 roku związany również z teatrem. Początkowo współpracował z Teatrem Wybrzeże w Gdańsku. Od 2008 roku zaczął realizować spektakle z reżyserem Wojtkiem Klemmem. Od roku 2010 współpracuje również z teatrem Łaźnia Nowa w Krakowie/Nowej Hucie. Brał udział w wielu ważnych inscenizacjach. Ostatnio, jako dramaturg, współtworzył wrocławską inscenizację wg książki Olgi Tokarczuk *Prowadź swój pług przez kości umarłych*.

Był członkiem zespołu 7. Berlin Biennale (2012) przygotowanego pod opieką kuratorską Artura Żmijewskiego we współpracy z Joanną Warszawą i petersburską grupą Voina.

Autor książki *Zwrot polityczny*, Warszawa 2009 oraz współautor m.in. książki z tekstami zebranymi Jerzego Grotowskiego.

22.00 sala Węgałty

Maria Konopnicka – rap Leny Rogowskiej i Asi

Bordowej dalszy ciąg projektu *Audiostacja*

Polityczny, feministyczny, społecznie zaangażowany rap z użyciem brzydkich wyrazów. Maria Konopnicka istnieje od stycznia 2013. Nauczyła się rapować od dziewczyn z zakładu poprawczego.

skład: Asia Bordowa, Lena Rogowska

25 lipca czwartek

16.00 sala Węgały

Inwazja czytania – wokół tematu: teatr, terapia, ekologia –
interaktywne czytanie z **Małgorzatą Sieniewicz**, założycielką Kawoksięgarni
Tajemnica Poliszynela w Olsztynie.

17.00 sala Węgały

Czarnobyl – work in progress Teatru Kryły Halopa (Brześć, Białoruś)
na podstawie materiałów z wypraw zespołu do „zony”, pokaz jest pierwszą
częścią zaprojektowanej przez teatr trylogii *Historia Białorusi*, reż. **Oksana
Haiko**

Teatr Kryły Halopa (były Teatr Svabodny) to niezależny teatr alternatywny, jeden z nielicznych teatrów alternatywnych na Białorusi. Powstał w 2001 r. w Brześciu, jako efekt spotkania wspólnoty ludzi o podobnych poglądach na twórczość i politykę. Główną przesłanką utworzenia teatru były krytyczne poglądy na rzeczywistość wokół, reakcja na sytuację polityczną, a także życzenie, by połączyć sztukę z aktywizmem. Głównym celem było stworzenie płaszczyzny dla aktywności twórczej przeciwstawiającej się brakowi jedności, uciskowi i przemocy, płaszczyzny, na której pokonać można sytuację wymuszonego milczenia, bierności i społecznej depresji.

Teatr zaczynał od akcji ulicznych i happeningów (w latach 2001 do 2008 wykonał ponad 15 akcji).

W latach 2001-2011 teatr stworzył 8 przedstawień (4 z nich to spektakle uliczne), które różnią się od siebie stylem, językiem wizualnym i metodami pracy. Przedstawienia te oparte są na tekstach Daniła Charmsa, Janki Kupały, Franza Kafki i własnych scenariuszach. Stylistyka spektakli łączy elementy ekspresjonizmu niemieckiego i teatru Brechta, tradycyjnego teatru orientalnego i klaunady, pantomimy i humoru dadaistów.

Nieustannie zmieniając własne metody twórcze, teatr eksperymentuje z różnymi technikami pracy z aktorem. Używamy metody Grotowskiego i ćwiczeń Meyerholda, treningu mima i śpiewu ludowego. W ciągu pięciu lat teatr zaangażował się w badania z dziedziny antropologii teatru. Praca

ta zaczęła się po tym, gdy teatr wziął udział w Międzynarodowej Szkole Antropologii Teatru we Wrocławiu w 2005 r. Aktorzy badali proces tworzenia ciała niecodziennego, ciała, które odzwierciedla inny sposób myślenia, porzucania codziennych zachowań i tworzenia energii na scenie. Badania opierały się na tradycjach teatru orientalnego i elementach wschodnich sztuk walki, europejskich tradycji teatralnych (pantomima, klaunada), technikach głosowych (śpiew alikwotowy, pieśni tradycyjne). Rezultat tej pracy to kilka przedstawień teatralnych (*Maleficjum*, *Dzwonić lecieć*). Ale najbardziej błyskotliwym i najdoskonalszym rezultatem naszych badań jest wystawienie *Procesu Kafki*. Od 2012 r. teatr zaczął pracować w kompletnie nowym kierunku – w stronę teatru dokumentalnego. Główne składowe takiej pracy to zbieranie i sceniczne uosobienie materiałów dokumentalnych – wywiadów, materiałów z wypraw, forów internetowych itd. Ponadto teatr zaczął rozwijać formy artystyczne takie jak performance, video art, muzyka.

Kryły Halopa to jeden z nielicznych białoruskich teatrów ulicznych. W spektaklach ulicznych teatr łączy techniki tradycyjnego teatru ulicznego (szczudła, maski, ogień, muzyka na żywo), elementy happeningu, klaunady, środki wyrazu rodem z teatru orientalnego i nieme kino.

Wykształcenie teatralne zdobywała grupa pod skrzydłami polskiej alternatywy teatralnej (Teatr Ósmego Dnia, Biuro Podróży, Akademia Ruchu, Remus, Teatr Węgałty), także w Danii (Teatret OM, Odin Teatret) i gdzie indziej (Teatro Nukleo, Włochy, Living Theatre, USA itd.)

KH pokazywał swoje spektakle na wielu międzynarodowych festiwalach, na przykład: Międzynarodowy Festiwal Teatrów Ulicznych FETA w Gdańsku w 2006 r.; Międzynarodowy Festiwal Sztuki Niezależnej *Nie ma kultury bez subkultury* i Międzynarodowy Festiwal Teatrów Ulicznych *Sztuka Ulicy* (Warszawa 2012).

Wystawa rysunków dziecięcych z Białorusi pt. Czarnobyl oraz Czarnobyl, historia i ekologia – dyskusja z udziałem Stanisława Łubieńskiego i Piotra Romanowskiego.

Stanisław Łubieński (ur. 1983) – ukończył kulturoznawstwo i ukrainistykę na Uniwersytecie Warszawskim. Publikował m.in. w *Lampie*, *Nowych Książkach*, *Bluszczu* i *Rzeczpospolitej*. Jest współautorem cyklu filmów *Warszawski tydzień kulturalny*, opowiadających o życiu imigrantów w stolicy. Interesuje się ornitologią. Mieszka w Warszawie, na Szczęśliwicach.

Piotr Romanowski – poeta, rolnik, animator Stowarzyszenia Ręką Dzieła, aktywista Fundacji Greenpeace. Uczestnik wielu akcji bezpośrednich. Na Warmii mieszka od trzydziestu lat.

Ile musiałbym Ci zapłacić, żeby Cię połaskotać. I twoje dziecko też.

– **Rafał Urbacki**. Pokaz autorski najnowszego projektu tancerza, choreografa i zarazem krytyka polskiego ruchu tanecznego.

Rafał Urbacki – choreograf, mover, performer, ur. w 1984 r. w Tarnowskich Górach. Od 2008 r. student Reżyserii Dramatu w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. L. Solskiego w Krakowie. Studiował również kulturoznawstwo na Uniwersytecie Śląskim oraz wiedzę o teatrze na Uniwersytecie Jagiellońskim. Edukację ruchową rozpoczął jako tancerz na wózku w Teatrze Tańca Kierunek w Bytomiu, tańcząc w choreografiach prezentowanych podczas Międzynarodowych Konferencji Tańca Współczesnego i Festiwalu Sztuki Tańca w Bytomiu

Rafał Urbacki jest współautorem i tancerzem w video-dance (*The Lift*, 2009 | *The Adventures of Giraffi and Charming Seally*, 2010) oraz reżyserem projektu *Mover. Projekt społeczny* (XVII MKTWiST, 2010) – spektaklu na dwunastu tancerzy z całej Polski o różnym stopniu zaawansowania w życie taneczne, w różnym wieku, opowiadający o kondycji tancerza w Polsce.

Jest również rezydentem w prestiżowym polskim programie dotyczącym współczesnej choreografii *SOLO PROJEKT 2010* w Starym Browarze w Poznaniu. Powstałe w ramach programu solo *Mt 9,7* było prezentowane m.in. na *TanzTage* w Berlinie, Europejskim Kongresie Kultury we Wrocławiu, *Wibracjach Tanecznych* we Wrocławiu oraz w Instytucie Teatralnym w Warszawie. Wychodząc od tytułowego ewangelicznego wersetu – fragmentu opowieści o uzdrowieniu paralityka – Rafał Urbacki przeprowadza krytykę chrześcijańskiego pojęcia miłosierdzia. Jego lecture performance oparty jest w dużej mierze na materiale autobiograficznym – artysta sam zmagając się z niepełnosprawnością.

Współpracował z duetem Strzępka/Demirski w spektaklu *Tęczowa Trybuna* 2012 (Teatr Polski we Wrocławiu, 2011).

(...) jeszcze do niedawna odważne było stanąć naprzeciw publiczności w bezruchu tańczyć poza rytmem improwizować bez wykorzystania techniki albo wykorzystać ruch oparty o napięcia w ciele anestetyczny. sztuka jednak idzie już w nieco innym niż tylko estetyzującym albo samourefleksyjnym kierunku. gdy oglądam spektakle kolegów i koleżanek z mojego pokolenia widzę nieobecność. oczy sfokusowane do wewnątrz. inside. oczy podniesione ale które nie widzą widza. oczy które skierowane są na widza. bynajmniej nie człowieka uwikłanego w jakąś szerszą strukturę społeczną. W tym spojrzeniu kryje się wyłączenie posłuszeństwo performer realizującego performans na zamówienie. bezpieczny i niezaangażowany flow ruchu. To co widzę w tych oczach jest całkowitym zaprzeczeniem *artist is present*. ten artysta jest uśpiony nieczuły na mnie nie reprezentuje mnie. ani nie chce opowiedzieć się wobec mnie. jest nieciekawny na zasadzie wzajemności bo i ja go nie ciekawię. nieangażujący zawieszony między pustą przestrzenią postindustrialną muzyką i podłogą baletową. czas który mi zaaranżowano nie zaangażował mnie. mam do dyspozycji tylko klocki z których artysta zbudował performans. ten sam performans mógłby powstać gdziekolwiek indziej. osobiste a nieodważne nigdy nie będzie polityczne. (...)

z: Rafał Urbacki, „Posłuszni”, e-teatr 01.03.2013

22.30 sala Węgajty

Ludzie z niepełnosprawnością - pokaz filmów ze szwajcarskiego festiwalu Look&Roll, prowadzi Zofia Bartoszewicz

Zofia Bartoszewicz – aktorka, performerka, kompozytorka, twórczyni niezależna. Współpracuje z Teatrem Węgajty i niemiecką grupą Labsa Ensemble. Prowadzi autorskie warsztaty teatralno - wokalne, koncertuje. Studiowała filozofię, interesuje się metafizyką codzienności. Nie dzieli ludzi na pełno- i niepełnosprawnych, ale (za Julią Kristevą), na niepełnosprawnych i potencjalnie niepełnosprawnych. (Sama jest niepełnosprawna, tyle, że jej niepełnosprawności nie widać). Obecnie realizuje autorski spektakl w ramach stypendium Ministra Kultury.

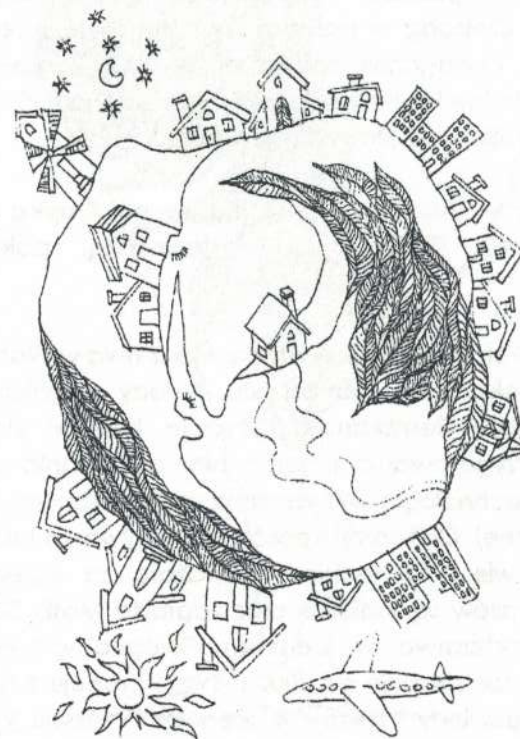
26 lipca piątek

16.00 – 19.00 we wsi Węgajty:

Święto Wioski w Węgajtach – X-lecie festiwalu i

odstąpienie tablicy o zabytkowym kurhanie z udziałem Starosty Olsztyńskiego Mirosława Pampucha, W programie m.in.:

- Cyrk Dziecięcy, **Barbara Grzybowska**,
- Kapela Katalońska,
- warsztat Każdy narysuje konia, **Tadeusz Piotrowski**,
- Węgajty od Podwórka, **gra nie-miejska**, **Katarzyna Regulska i Sebastian Świąder**,
- Jak powstały poziomki w warmińskich lasach, **spektakl Anais Fleur** (Francja, Olsztyn)

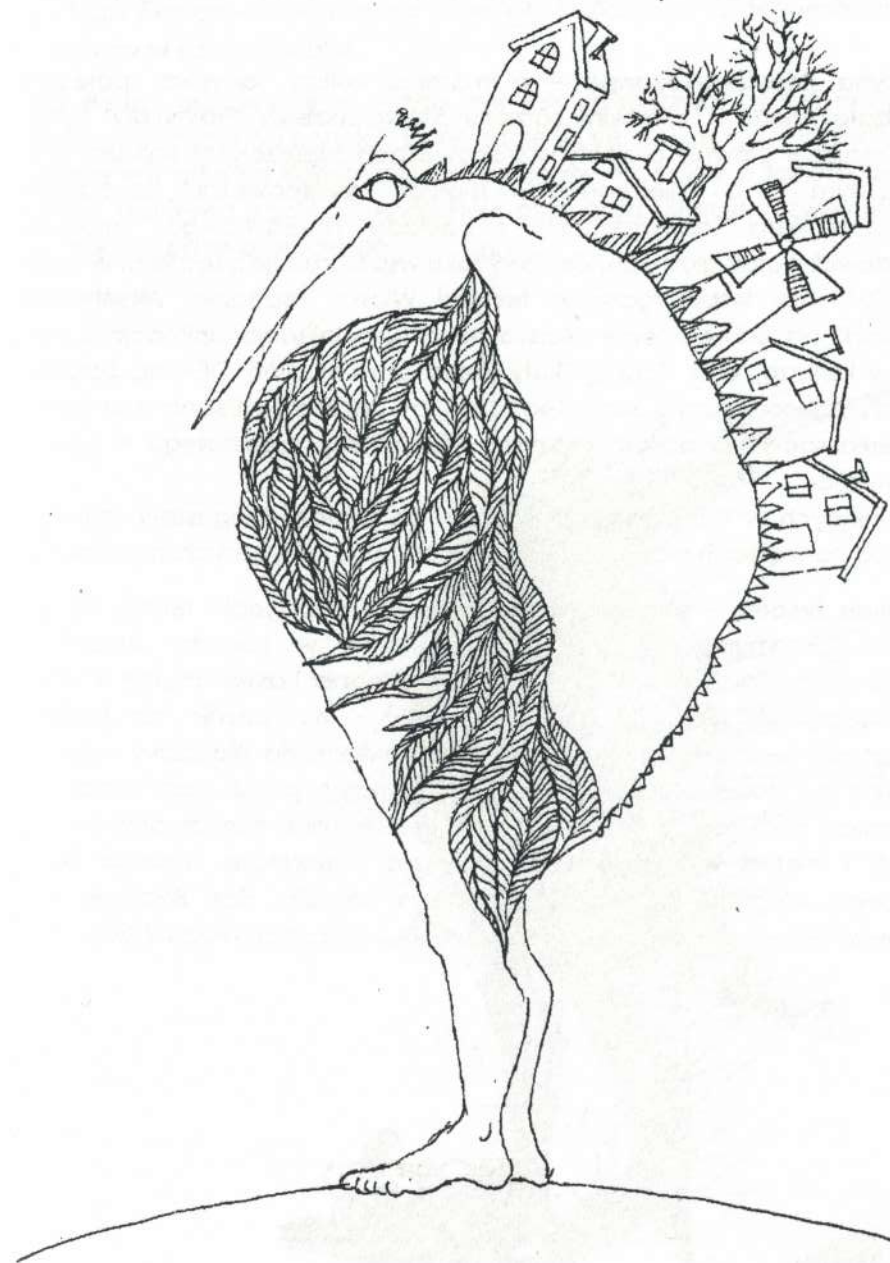

Cyrk Dzieciecy – kolejny pokaz w ramach cyklu mini projektów cYRKo – sZTUKi. Wykorzystano w nich metody pedagogiki teatralnej, czerpiąc m.in. z ćwiczeń teatru fizycznego, pracy z charakterem, maską, naturalnych dla dzieci zabaw w udawanie jak i prostych gier i zabaw ruchowych oraz pedagogiki cyrkowej – treningu cyrkowego dostosowanego do możliwości dzieci: od pracy z ciałem, rozgrzewki, po podstawy akrobatyki czy manipulacji obiektem. Końcowy etap każdego mini projektu to stworzenie przedstawienia. Młoda „ekipa” z Węgajt zaprezentuje pokaz powstały w ramach przedfestiwalowych działań.

Barbara Grzybowska – pedagożka teatralno-cyrkowa. Absolwentka UKW w Bydgoszczy oraz kierunku Cyrku Współczesnego w Performers House w Danii. Animatora w Ośrodku Działań Kulturowych Las w Bydgoszczy, gdzie m.in. koordynowała projekt *Dom Kultury na Kótkach*, prowadziła podwórkowe warsztaty plastyczne. Została wyróżniona tytułem *Profilaktyk roku 2008 Miasta Bydgoszczy*. Współprzewodziła warsztaty z pedagogiki cyrkowej w Circus Elleboog w Holandii. Współpracuje z Teatrem Węgajty, gdzie w ramach *Pedagogiki teatralnej w akcji* organizowała prace pedagogiczno-teatralne i cyrkowe z dziećmi ze wsi warmińskich. Uczestniczy w działaniach Innej Szkoły Teatralnej (*Woda 2030*).

Kapela Katalońska – duet muzyczny: **Katarzyna Krupka** (klarnet) i **Pep Alcanyiz** (akordeon). Grają muzykę klezmerską, polską, hiszpańską i bułgarską.

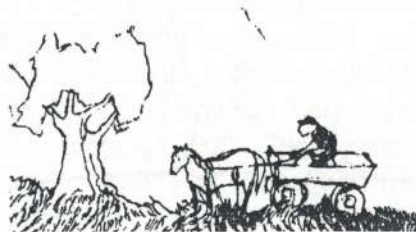
Tadeusz Piotrowski – studiował na Wydziale Malarstwa w Warszawie. Uprawia malarstwo i rysunek. Autor ponad stu tysięcy rysunków. Zajmuje się warsztatem malarskim Rembrandta. Studiuje techniki starych mistrzów. Odkrył sposoby przygotowania ptasich piór do pisanie oraz rysowania. Opracował także technologię wytwarzania zagęszczanego na słońcu oleju w brytfance ołowianej. Odtworzył sposób, wykonywania lustrzanego gruntu gipsowego, który wielu technologów uważało za legendę. Głównymi tematami jego obrazów są Indianie oraz zagłada Matki Ziemi. W ramach ergoterapii uczy malarstwa w Centrum Pielęgnacyjno-Rehabilitacyjnym *Niebieski Parasol*, gdzie pracuje od 2000 r. Współpracuje z Teatrem Węgajty od zarania. Robił rekwizyty i rzeźby w scenografii *Historii Vincenza*, rysunki do *Opowieści Kanterberyjskich* i *Kalevali*.

Węgałty od Podwórka – gra nie-miejska, czyli interaktywny spacer śladami mieszkańców Węgałt. Start: przystanek autobusowy we wsi Węgałty, godz. 16:00

Katarzyna Regulska-Lokanga – animatorka kultury, artystka społeczna. Współzałożycielka i członkini Zarządu Stowarzyszenia Praktyków Kultury, gdzie realizuje głównie projekty w środowiskach zagrożonych wykluczeniem społecznym – z mieszkańcami małych miejscowości, uchodźcami i uchodźczyniami, dziewczynami z zakładu poprawczego, młodzieżą ze środowisk patologicznych. Od 1999 roku współpracuje z Teatrem Węgałty. Od 2007 roku współorganizuje festiwal Wioska Teatralna. Absolwentka polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim (specjalizacja animacja kultury/teatr w kulturze) oraz Polskiej Szkoły Reportażu i Studiów DEA na Sorbonie. Ukończyła pierwszy cykl Szkoły Teatralnej im. Jacques'a Lecoq'a w Paryżu. Reżyserka spektaklu dokumentalnego *Historie Ziny*, powstałego w oparciu o opowieści mieszkających w Warszawie uchodźców z Czeczenii i Inguszetii. Interesuje ją praca na wątkach biograficznych, historiach autentycznych, non-fiction.

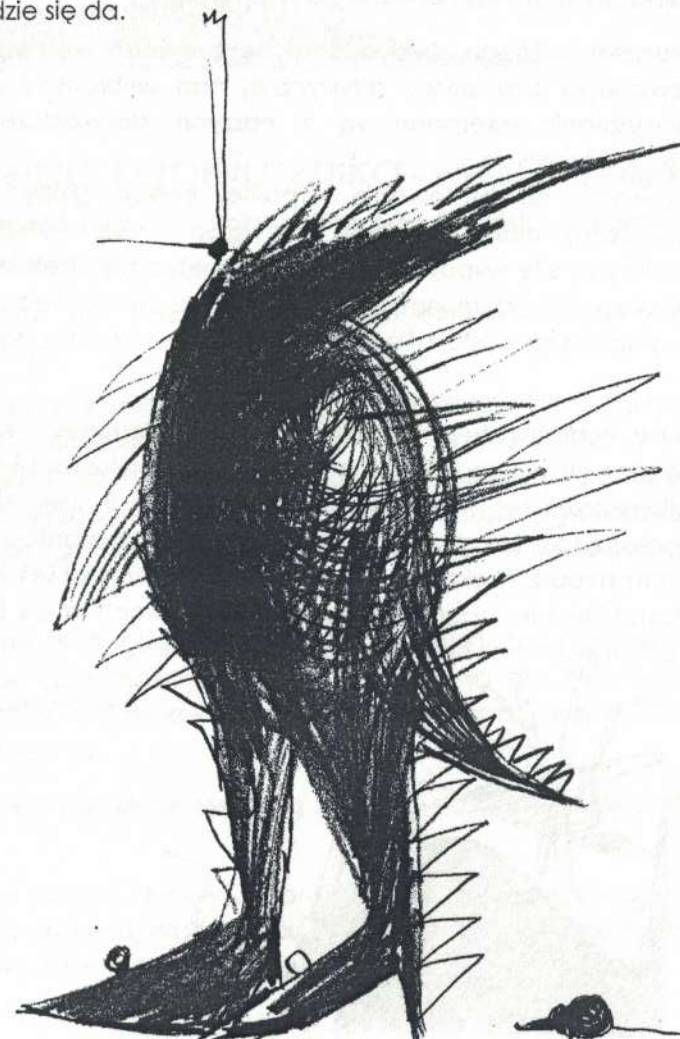
Sebastian Świąder – aktywny animator, adept pedagogiki teatru, stażysta projektu *Community Arts. Teoria i praktyka* w Laundry Association w Birmingham i Wallsal w Wielkiej Brytanii. Performer i aktor amator. Członek grupy teatralnej Klub Gry (Substytut 2007 – wyróżnienie na Łódzkich Spotkaniach Teatralnych). Założyciel grupy Performeria Warszawy – zespołu młodych artystów i aktywistów, których fascynuje praca nad tworzeniem teatralnych akcji ożywiających miejską przestrzeń oraz poznawanie nowych technik i metod wyrażania siebie poprzez performans. Stażysta Teatru Wiejskiego Węgałty oraz aktor lokalnego zespołu Haz Beszkwej (DPS Jonkowo: *Wesele. Domena publiczna, Iwona poślubiona, Woda 2030*).

Jak powstały poziomki w warmińskich lasach – krótki spektakl na podstawie bajki Marii Zientary-Malewskiej *Jak powstały poziomki w lasach warmińskich*. Dla widzów w każdym wieku.

Anais Fleur – urodziła się w Paryżu, ale zawsze marzyła, by żyć w Polsce. Mieszka w Olsztynie od paru lat, które, zdaje jej się, upłynęły w mgnieniu oka. Obecnie jest artystką Kamishibai – starej formy teatralnej z Japonii, zwanej również „teatrem z papieru”. Anais Fleur pisze bajki, ilustruje, reżyseruje i gra. Lubi grać wszędzie gdzie się da.

19.30. sala Węgałty

Żeby zmiany zmieniały – pokaz warsztatu Teatru

Realistycznego

Stawiamy podstawowe pytania: co nas dotyka? Czy i dlaczego chcemy o tym mówić i jak to robić?

Naszymi podstawowymi narzędziami są: umysł otwarty na proste i celne metafory oraz ciało otwarte na wyzwania.

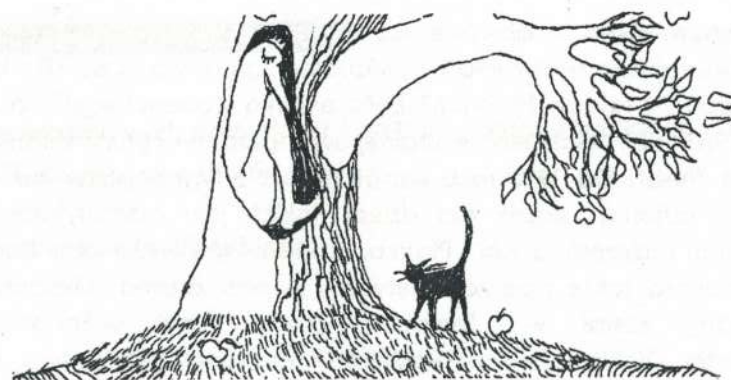
Warsztat każdego dnia składał się z dwóch elementów: treningu teatru fizycznego oraz pracy artystycznej nad wybranymi problemami. Bodźce do działania czerpane są z naszych doświadczeń oraz materiałów publicystycznych.

Stawiamy na budowanie wspólnej energii grupy, wzmacniamy więzi, otwieramy ciała na nowe wyzwania, które stawia przed nami teatr. Ćwiczmy siłę wypowiedzi, moc energetyczną przekazu i aktywną postawę aktora. Wykorzystujemy metody, które Teatr Realistyczny wypracował w ciągu osiemnastu lat swojego działania – od ciała do umysłu.

Teatr Realistyczny powstał na gruzach Skierniewic, tuż po drugiej wojnie światowej. Wyglądało to tak, jakby coś wielkości pięści wyszło ze środka głowy przez nos. Jeżeli chodzi o Skierniewice, to wiele się nie zmieniło, a i my korzystając z klimatu gruzowiska, jak na kombatanów przystało, robimy się coraz młodszy. W ciągu iluś tam lat teatr zrealizował ileś tam spektakli, za które dostał ileś tam nagród na iluś tam festiwalach w iluś tam miejscowościach na tym jedynym i najpiękniejszym ze światów.

z: www.realistyczny.pl, 10.07.2013

21.00 sala Węgajty

Bal u szalonego kapelusznika – interaktywny projekt teatralny Dagny Ślepówrońskiej. Udział biorą: Katarzyna Dwilińska, Katarzyna Żyłomińska, Katarzyna Szurman.

Serdecznie zapraszamy na **Dzień Dziecka dla dorosłych**, czyli **Bal u szalonego kapelusznika**.

Opodal lasu, na uboczu od wszystkich dróg spotkają się dorośli, którzy na tyle pozostali dziećmi, by podążając za Białym Królikiem, przecisnąć się przez tunel prowadzący do Krainy Czarów. Zwariowany Kapelusznik pragnie zaprosić Was do wspólnej zabawy. Raz będziemy tańczyć szalonego kadryla, raz inne, równie dziwne tańce, zagramy w krykieta jeżami i w wiele innych świrniętych zabaw.

Zwariowany Kapelusznik, Białe Królik, Zając bez Piątej Klepki, Pan Gąsienica, Uśmiechnięty Kot oraz cała armia Karcianych Figur mają dla Was wiele propozycji – gier, zabaw -wycieczek na pokładzie wyobraźni oraz Pewne Tajne Bardzo Ważne Zadanie.

Przebierzcie się więc w stroje, które wydadzą się Wam stosowne do sytuacji i przybywajcie!

Można będzie też na miejscu dokonać transformacji, a Uśmiechnięty Kot chętnie dorysuje Wam uśmiech, albo inaczej – wedle życzenia - przemaluje Wasze twarze. UWAGA! Ani mru mru o tym wszystkim Królowej!

Dagna Ślepowska – absolwentka psychologii i studium socjoterapii. Od 1988 roku zajmuje się terapią indywidualną i grupową, a od kilku lat także terapią rodzin. W latach 1979-1981 była aktorką studenckiego teatru PSPS. W latach 1981-1985 członkiem teatralnej awangardowej grupy *Kooperatywa Artystyczna Theat*. Od 1990 roku współpracuje z tygodnikiem *The Warsaw Voice*. Jest autorką książek dla dzieci, takich jak: czterotytułowa seria o przygodach rodzeństwa Ani i Piotrka, *Smocze opowieści* oraz *Dobranoc, Mamo*. Napisała także poemat sceniczny *A* oraz dramat *Mielonka*, który opublikowany został w „Dialogu”, czytany był w Schauspielhaus w Dusseldorfie (2000) i Teatrze Polskim w Poznaniu (2001) oraz wydany w języku niemieckim w „Anthologie Polnischer Dramen der Gegenwart” (2000). Autorka wydała 3 tomiki poetyckie: *Wiersze* (1989), *Noc* (1991) oraz *Balladę nie-bieską* (1999). Jej wiersze tłumaczone były na angielski i ukraiński. Ilustrowała także własne teksty dla dzieci oraz robiła rysunki dla „Jazzu”. W Laboratorium Dramatu odbyło się aktorskie czytanie jej sztuki *Wielki fart* w reżyserii Moniki Powalisz. Autorka brała także udział w warsztatach *Sztuka Dialogu* nad Wigrami 2003.

27 lipca sobota

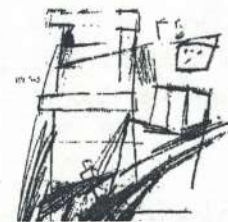
12.30 sala Węgiły

pokazy warsztatowych grup: Poza kontrolą Rafała Urbackiego i Compositio III Mieczysława Litwińskiego

Poza kontrolą Rafała Urbackiego

'Poza kontrolą'
'szkoda czasu
na technikę,
skoro
zawsze
jakąś technikę
się ma: ot,
każdą da
się odkryć,
kiedy zapomni się
inną.'

45' dla prelegenta Johna Cage'a.

Ruch poza kontrolą a ciało posłuszne. Przepisywanie ruchu z ciała na ciało. Granice gramatyki myślenia jako granice ruchu. Ruch dla siebie - ruch dla widza.

Coaching wykorzystuje elementy ruchu autentycznego, Body Mind Centering, krytycznego CI i improwizacji strukturalnej. Pokaz pracy uczestników zakończy coaching.

17.00 sala Węgloty

Kaukaskie arabeski – Karolina Plachá i David Zelinka (Praha, Czechy), **spektakl** zrealizowany na podstawie zapisów z wypraw do Gruzji

Osobowości, obrazy i historie jakie napotkaliśmy w trakcie spacerów po kaukaskiej Gruzji. Pięć arabeskowych natur i losów utkanych z beznadziejności i woli, z degenreacji i wiary, z dumy i sceptycyzmu, z dostojności i śmieszności, które nie są już tylko gruzińskie, ale nasze, ludzkie.

Opis sztuki, scenariusz, scenografia oraz wykonanie: Karolina Plachá, David Zelinka

Autorzy wykorzystanych motywów:

Vazha Pshavela, poeta z wielką przeszłością,

Niko Piroshmanishvili, wędrujący malarz, kochany przez wszystkich

Sergey Paradzanov, mistrz nad mistrzami.

Muzyka:

Pieśni Gruzji, Moraw i własne inspirowane Gruzją.

18.30 sala Węgloty

O nowy rodzaj wspólnoty... – dyskusja

poświęcona społecznej sytuacji sztuki w kontekście różnych form wykluczenia, z udziałem Zofii Bartoszewicz, Igora Stokiszewskiego oraz twórców prezentowanych na festiwalu działań artystycznych

21.00 sala Węgloty

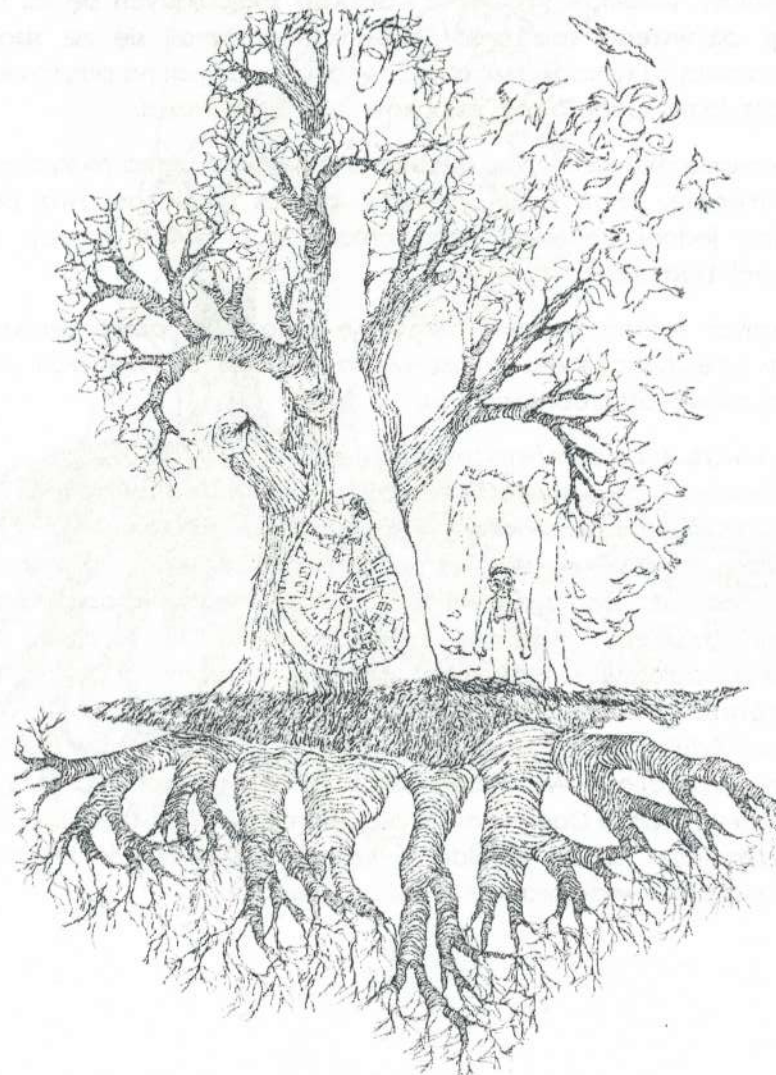
Spotkanie z Bartokkiem – spektakl

improwizowany, Valerian Collot (Francja)

Bartokk urodził się w nocy przy pełni księżyca, w cieniu chmur. Jest to przyczyną jego niezaspokojonej ciekawości. Tak, Bartokk jest ciekawskim złożonym z impulsów. A dziś wieczorem, Panie i Panowie, marzy, aby wyjść Wam na spotkanie i mieć czas na obserwowanie Was. Nikt nie wie, ile zajmie to czasu, nawet wyrocznie nie są w stanie tego przepowiedzieć.

Valerian Collot: „Jestem francuskim żabojadą, pijącym wino i wielbiącym ser, który śmierdzi. Ale nie tylko...”

Odkryłem klauna teatralnego pięć lat temu, w szkole aktorskiej (Ecole Cie Maritime w Montpellier). Od dwóch lat, uczestnicząc w różnych stażach, regularnie kształcę się w sztuce klaunady i burleski. Te działania wzmacniają moją praktykę w zawodzie aktora oraz pracownika społecznego (edukatora). To zawód, który pozwala aktorowi szukać w głębi siebie, aby znaleźć tam przestrzeń tragedii i komedii naszego bycia/człowieczeństwa.”

Jam Session, muzycznoruchowe

Rozpocznie je: **Com-posiŧio III** Mieczysław Litwińskiego

„Com-posiŧio” z łac. „ze-stawiać”, „u-stawiać”, „s-kladać”, „u-kladać”, „u-miejscawiać”. Warsztat ukazuje sedno pracy kompozytora, jako „składacza”, „układacza”, „zestawiacza”, tego, który wprowadza, ustala pewien ład, porządek. To wyjątkowa okazja: pod doświadczonego okiem (i uchem!) uczestnicy zapoznawali się ze sposobami tworzenia muzyki i performansu muzycznego, w krótkim czasie trwania warsztatu, korzystając z dźwięków, instrumentów, obiektów, muzyków i aktorów znajdujących się na miejscu. Podczas pierwszego spotkania uczestnicy zapoznali się ze sposobami tworzenia muzyki i sytuacji muzycznych wypracowanych na przełomie lat 60-tych przez Johna Cage'a oraz członków „nie-ruchu” Fluxus.

Przygotowanie muzyczne, łzw. łłuch oraz znajomość pisma muzycznego nie były konieczne, choć swoje pomysły, proces jak i końcową partyturę uczestnicy jednak zapisywali (za pomocą nut, innych notacji, znaków graficznych bądź słów).

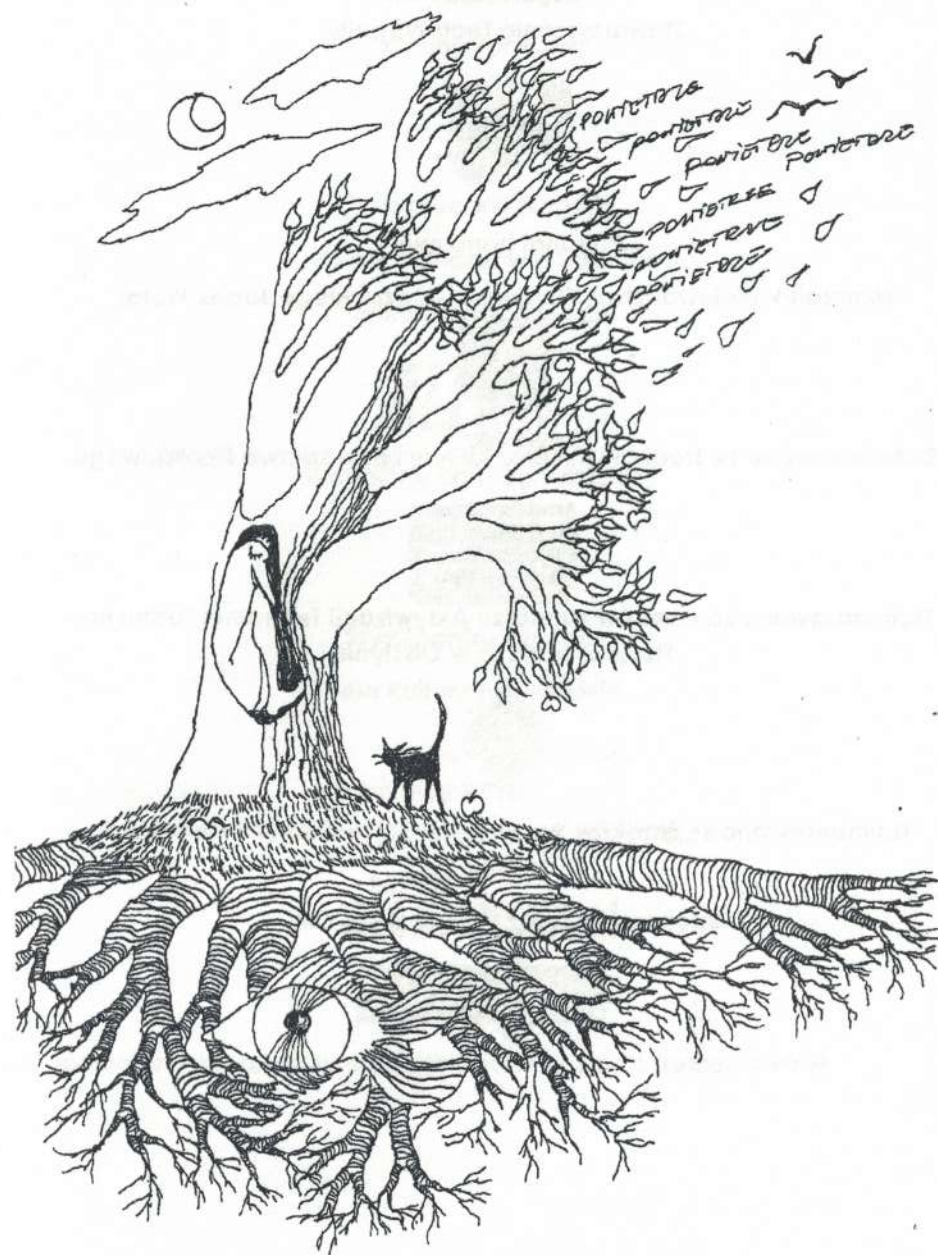
W ubiegłych latach warsztat cieszył się ogromnym powodzeniem, jego rezultaty przeszły najłsmiejsze oczekiwania. Niektóre ze łwietnych utworów-performansów można obejrzeć tutaj:

<http://www.youtube.com/watch?v=TcjMgZaCiAM>

<http://www.youtube.com/watch?v=Wz92gnoeMY8&feature=relmfu>

<http://www.youtube.com/watch?v=Z6-ghDaKBUI&feature=relmfu>

Mieczysław Litwiński – jest kompozytorem, łpiewa i gra na wielu instrumentach. Na jego postawę łwórczą miały wpływ osobiste spotkania z Johnem Cage'em i Karlheinzem Stockhausenem. Pisce łpieśni, muzykę kameralną, baletową, łteatralną i łfilmową. Wykonywał swoją muzykę m.in. zarówno w nowojorskiej Carnegie Hall, na łrzymskim Forum Trajana, w Muzeum Sztuki Współczesnej w łsfahanie jak i na łłakach i w łlesie między Pupkami a Węgajłami. Współpracował m.in. z Ohadem Naharinem (łtaniec współczesny), łbraćmi Coen (łfilm). Wyłkładał m.in. w New York Open Center, na Uniwersytecie Księcia Witłłda w łKownie, Uniwersytecie Warszawskim. Od wielu łlat blisko współpracuje z Teatrem Węgajły.

Organizator:
Stowarzyszenie Teatr Węgajty

Patronat honorowy:

Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego Jacek Protas

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Dofinansowano ze środków Funduszu Aktywizacji Teatralnej Teatru im.
Stefana Jaracza w Olsztynie

Dofinansowano ze środków Samorządu Województwa Warmińsko-
Mazurskiego

Sponsor festiwalu: Powiat Olsztyński

Współorganizatorzy:

Gmina Jonkowo

Sołectwo wsi Węgajty

Pomocy finansowej udzielili:

Altikom Akademia SA

Warmiński Bank Spółdzielczy

Szwajcarska Fundacja

dla Kultury Pro Helvetia

szwajcarska fundacja dla kultury

prohelvetia

Patronat prasowy: GAZETA OLSZTYŃSKA

**gazeta
OLSZTYŃSKA.pl**

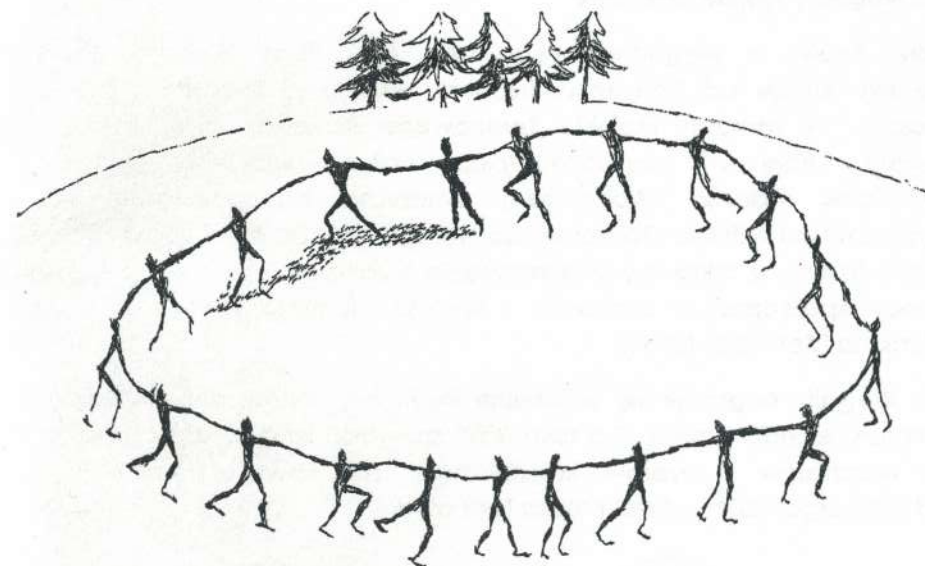
**NOŚĆ
Olsztyniak.pl**

Za pomoc przy kserowaniu dziękujemy firmie: Studio Reklamy Erzet

Podziękowania

Drodzy czytelnicy, chcieliśmy w tym miejscu złożyć podziękowania wszystkim wspierającym ludziom, bez których *Wioska Teatralna* nie mogłaby się odbyć. Jest to szczególnie ważne w kontekście tegorocznej edycji, zagrożonej w związku z brakiem środków finansowych. Prócz artystów i wolontariuszy zaangażowanych bezpośrednio w realizację festiwalu, należy wymienić ludzi, którzy wnieśli swój wkład w różnych obszarach prac przygotowawczych. Za pomoc merytoryczną w przygotowaniu tablicy informacyjnej o węgajckim kurhanie dziękujemy **Bogdanowi Radzickiemu**. Interwencyjnej pomocy finansowej – w chwili, kiedy losy festiwalu się ważyły – udzielił nam **Tadeusz Alster** (Altkom Akademia S.A.), dając przykład działania w duchu społecznie odpowiedzialnego biznesu. Pomocą merytoryczną w okresie przygotowania festiwalu służyła **Muriel Klingler**. Wielki wkład w pracach translatorskich wniosła **Jeannine Pitas**. Bardzo żałujemy, że nie może ona być z nami na festiwalu osobiście! Za udostępnienie rysunków do niniejszego zeszytu programowego bardzo serdecznie dziękujemy **Darii Kozłowskiej-Wronie**.

Team festiwalowy:
Izabela Giczewska
Erdmute Sobaszek
Wacław Sobaszek
Sebastian Świąder
Barbara Grzybowska
Paulina Andruczyk
Katarzyna Regulska-Lokanga
Justyna Wielgus

Wacław Sobaszek – jako reżyser, aktor i muzyk od 31 lat tworzy w Węgajtach spektakle (m.in. *Historie Vincenza*, *Gospoda ku wiecznemu pokojowi*, *Kalewala – fragmenty niepisane*, *Syncyzna*, *Woda 2030*, *Ziemia B*, *Ogień*, *kryzys*, *central station*). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: *Inna Szkoła Teatralna*, *Wioska Teatralna*, „teatr potrzebny”, *Interkulti*, *Źródła i przyszłość*. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: *Woda z Fukuszimy*, *86 – rozstrzelana wielokulturowość*, *Sztuka na bruku*. Działa w Stowarzyszeniu Wspólnota Kulturowa Borussia i w ruchu Obywatele Kultury Olsztyna.

Erdmute Sobaszek – pochodzi z Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 roku. Brała udział w pracach olsztyńskiej Interdyscyplinarnej Placówki Twórczo-Badawczej Pracownia. Współzałożycielka i aktorka Teatru Węgajty, klarnecistka, animatorka kultury, tłumaczka. Współtwórczyni spektaklu *Prolog komedii*. Autorka projektów animatorskich i artystycznych: *Pedagogika teatralna w akcji*, *Sztuka w obojętności*, *Miasto w drodze*, *Visitors*. Prowadzi blog (www.wegajty.blogspot.com), działa w społecznym ruchu Obywatele Kultury Olsztyna.

Teatr Węgajty/ Projekt Terenowy

Historia Teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Teatr Węgajty/ Projekt Terenowy istnieje od 1996 roku. Trzonem zespołu są Wacław i Erdmute Sobaszek. W ramach Projektu Terenowego powstały m.in. spektakle: *Kalewala – fragmenty niepisane*, *Upiorny catun – widowisko plenerowe wg Dziadów Adama Mickiewicza*, *Syncyzna na podstawie Ślubu i Transatlantyku Witolda Gombrowicza*, *Woda 2030*, *Ziemia B*, *Ogień*, *kryzys*, *central stadion*, a także trzy przedstawienia z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie – *Wesele*, *domena publiczna*, *Iwona poślubiona* i *Sen nocy letniej*.

Teatr Węgajty angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Od roku 2000 prowadzi Inną Szkołę Teatralną – cykl warsztatów i wypraw kolędniczych, alelujkowych i zapustnych, a od 2003 organizuje festiwal Wioska Teatralna.

Współtwórcy ostatnich projektów Teatru Węgajty:

Moti Aszkenazi, Zofia Bartoszewicz (współtwórczyni Prologu komedii), Izabela Giczewska (inicjatorka Latającego Kolektywu), Barbara Grzybowska, Emilia Hagelganz (pedagożka Innej Szkoły Teatralnej), Joanna Kocemba, Sonia Kochnowicz, Karolina Plachá, Barbara Szpunier, Sebastian Świąder, Janne Weirup, Justyna Wielgus, Zofia Wronka, David Zelinka, Paulina Miu Zielińska.